

Arrest

nr. 340 260 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2025.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS..

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 24 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Bulgarije. Ze legt immers haar Bulgaarse verblijfsdocumenten neer. Op deze verblijfsdocumenten kan worden gelezen dat haar verblijfsvergunning geldig is tot en met 6 maart 2026 en dat deze is afgeleverd op 21 april 2023. De verzoekende partij verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze een positieve beslissing geeft gekregen over haar internationaal beschermingsverzoek op 31 maart 2023 (NPO, p.11).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hoewel de verzoekende partij zowel op de DVZ als bij de commissaris-generaal verklaart gezond te zijn, geen medische of psychologische problemen te hebben en dat haar gezondheidstoestand goed is (verklaring dvz, vraag 29 en NPO, p.8), legt ze twee documenten neer met betrekking tot haar psychologische toestand. In het meest recente attest kan worden gelezen dat de verzoekende partij symptomen vertoont van PTSD. Deze zijn het hebben van intensieve belevenissen, extreme hypervigilantie, het vermijden van elke situatie die haar aan haar trauma doet denken, een staat van depressiviteit, paniekaanvallen op claustrofobische plaatsen, een verzwakking van het inbeeldingsvermogen en een intense emotionele uitputting. De verzoekende partij heeft te kampen

met angst-depressieve problemen die samenhangen met claustrofobie en post-traumatische vermoeidheid en met aspecten van dissociatie. Uit dit document kan echter niet blijken dat de verzoekende partij omwille van haar problemen bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien brengt ze geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze geen toegang zou hebben tot medische of psychologische zorgen in Bulgarije. Ze verklaart zelf immers geen psychologische hulp te hebben gezocht in Bulgarije. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Bulgarije. Ze legt immers haar Bulgaarse verblijfsdocumenten neer. Op deze verblijfsdocumenten kan worden gelezen dat haar verblijfsvergunning geldig is tot en met 6 maart 2026 en dat deze is afgeleverd op 21 april 2023. De verzoekende partij verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze een positieve beslissing geeft gekregen over haar internationaal beschermingsverzoek op 31 maart 2023 (NPO, p.11).

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Ze verklaart immers op de DVZ dat ze er moest wachten op documenten om verder te kunnen reizen en er geenszins spontaan een verzoek om internationale bescherming indiende maar pas nadat ze werd aangehouden door de politie (NPO, p.10). Haar beperkte intentie om een duurzaam leven in Bulgarije op te bouwen, blijkt ook uit haar zeer korte verblijf daar als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Uit haar Bulgaarse documenten blijkt dat ze deze op 21 april 2023 heeft ontvangen. Op de stempel op haar Bulgaarse reisdocument blijkt dat ze Bulgarije heeft verlaten op 4 mei 2023. Dit wil zeggen dat ze slechts twee weken als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije heeft doorgebracht alvorens Bulgarije te hebben verlaten. De verzoekende partij kan onmogelijk op basis van een dergelijk kort verblijf gefundeerde conclusies trekken over de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en medische zorgen. Uit haar verklaringen blijkt ook niet dat ze veel inspanningen heeft geleverd om bovenstaande zaken in Bulgarije te bekomen. Wat betreft haar zoektocht naar huisvesting verklaart ze nadat ze het opvangcentrum diende te verlaten onderdak te hebben gevonden in een kerk (NPO, p.11). Ze woonde hier tot aan haar vertrek uit Bulgarije (NPO, p.11). Ze verklaart enkel bij het Rode Kruis te zijn langs geweest voor huisvesting (NPO, p.12), maar ze heeft geen beroep gedaan op de Bulgaarse overheid of andere organisaties om huisvesting te vinden. Wat betreft haar zoektocht naar werk, heeft ze ook slechts beperkte stappen ondernomen. Haar stappen om tewerkstelling te vinden beperkten zich tot het vragen bij Bulgaren en Arabieren of ze werk hadden (NPO, p.12). Ze heeft tevens in de wijk waar ze woonachtig was tewerkstelling proberen te bekomen, via vrienden, facebook en via de verantwoordelijke van het kamp (NPO, p.12). Ze heeft echter geen beroep gedaan op de Bulgaarse overheid om werk te vinden en uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze een arbeidsbureau heeft bezocht in haar zoektocht naar werk. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Verder verklaart de verzoekende partij geen Bulgaars te kunnen (NPO, p.5). Uit haar verklaringen kan verder ook niet blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om Bulgaars te leren om zo haar kansen op de arbeidsmarkt en integratie te bevorderen. Ze heeft volgens haar verklaringen geen moeite gedaan om een school te vinden of op een andere manier de taal te leren. Verder blijkt zij een zus te hebben die in Luxemburg woont (NPO, p.7-8). De verzoekende partij kan op deze zus een beroep doen om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen.

Waar de verzoekende partij naar voor brengt problemen te hebben gehad in Bulgarije en twee maal te zijn bedreigd, kan ze niet aannemelijk maken dat de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet langer effectief of doeltreffend zijn. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat deze problemen plaatsvonden toen de verzoekende partij nog een verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije was. Deze situatie is op heden niet langer representatief voor haar daar ze op heden een begunstigde van internationale bescherming is. Aan deze status zijn de nodige voordelen en rechten verbonden. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Bovendien heeft ze zelf beperkte stappen genomen om bescherming bij de Bulgaarse overheid te bekomen. Ze heeft enkel een beroep gedaan op de sociaal assistent van het opvangcentrum (NPO, p.15). Ze heeft geen beroep gedaan op de politie om bescherming te bekomen (NPO, p.15-16). De verzoekende partij heeft geen klacht bij de

politie neergelegd. Ze brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de Bulgaarse overheden inderdaad niet in staat waren om haar te beschermen. Ze kan dit evenmin aannemelijk maken door in het verzoekschrift louter aan te halen dat de Bulgaarse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te voorzien.

Waar ze in het verzoekschrift verwijst naar het bestaan van racisme en discriminatie in Bulgarije is dit op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Er wordt ter terechtzitting benadrukt dat er op 17 december 2025 een aanvullende nota door VzP werd neergelegd met een psychologisch verslag. VzP stelt dat de redenering ivm de situatie in Bulgarije in de bestreden beslissing te abstract en theoretisch is. In het licht van het meest recente psychologische verslag, dit betreft het derde verslag, vraagt VzP om het dossier te herbekijken. Het eerste verslag dateert van 2023 en werd door de CG als te oud beschouwd. Het tweede verslag dateert van juni 2024 en geeft aanleiding tot verwarring aangezien de CG enerzijds erkent dat VzP mentale problemen heeft maar anderzijds de problematiek minimaliseert door te stellen dat het psychologisch verslag niet meer is dan een weergave van verklaringen door VzP. VzP vindt dit niet ernstig aangezien een persoonlijk onderhoud ook niet meer is dan een weergave van woorden in het kader van een vraag en antwoord en er op basis hiervan ook conclusies getrokken worden en de psycholoog eigenlijk hetzelfde doet. Als hij de persoon gelooft dan schrijft hij in het verslag dat er sprake is van PTSD. Het derde verslag dat neergelegd werd bij aanvullende nota wijst op een verhoogde psychologische kwetsbaarheid. Er wordt melding gemaakt van zelfmoordpogingen en de psycholoog adviseert dat VzP in België moet kunnen blijven en dat een terugkeer gevaarlijk is voor het genezingsproces. VzP zal in Bulgarije opnieuw worden blootgesteld aan gevaar en de vertrouwensrelatie tussen VzP en haar therapeut wordt doorbroken met alle gevolgen van dien. VzP was 13 jaar toen zij zich heeft aangesloten bij YPJ en 17 toen zij besloot YPJ te verlaten. VzP werd gevangengenomen aan de grens met Turkije door Jabhat al-Nusra waarna zijn gedurende 2 jaar lang opgesloten, mishandeld en verkracht werd in een Al Qaida-gevangenis. VzP werd vrijgelaten wat in de ogen van YPJ erop wijst dat zij gevoelige informatie zou gelekt hebben. Verzoekster is op de vlucht voor YPJ en leden van YPJ zijn haar op het spoor gekomen in Bulgarije. Zij heeft daar twee keer doodsb bedreigingen gekregen. De reactie van de CG dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats en in een welbepaalde context getuigen van geen gevoel voor ernst van de feiten. Ook de beschikking mist deze voeling aangezien er geredeneerd wordt dat verzoekster niet voldoende moeite heeft gedaan heeft om bescherming te zoeken in Bulgarije. Echter wijst VzP erop dat YPJ niet zomaar een organisatie is. Het is een organisatie met duizenden gewapende leden en wordt door sommige landen als een terreurorganisatie gezien. Zij maken gebruik van extreem geweld en verzoekster loopt in het vizier van YPJ. Bovenop al deze feiten zijn er ook nog de problemen in Bulgarije die verzoekster als alleenstaande vrouwelijke Syrische vluchteling heeft gekend. Er is sprake van uitsluiting van huisvesting, waarbij VzP op straat is beland nadat zij het opvangcentrum moest verlaten, zij moest in een kerk slapen met alle veiligheidsrisico's van dien, ze werd uitgesloten van de arbeidsmarkt en hoorde van Bulgaarse burgers dat zij geen kans maakt omdat zij een Syrische vluchteling is. VzP wijst op landeninformatie hieromtrent. De CG erkent dat VzP twee jaar lang door een hel is gegaan in de gevangenis in Syrië en getraumatiseerd is. De CG erkent dat VzP doodsb bedreigingen heeft gekregen in Bulgarije vanwege YPJ die haar beschuldigen. De CG erkent dat VzP gedurende een lange tijd in een kerk heeft moeten slapen en dat zij uitgesloten werd van de arbeidsmarkt. Met dit allemaal in het achterhoofd en het feit dat deze feiten erkend worden door de CG, tart het alle verbeelding dat men dan nog besluit dat VzP niet voldoende moeite heeft gedaan om in Bulgarije te blijven en er een leven uit te bouwen. De ernst van de feiten wordt niet erkend en verzoekster wordt aan haar lot overgelaten. Verzoekster betreft een jonge Syrische vluchteling die een traumatisch verleden met zich meedraagt en over geen sociaal netwerk beschikt in Bulgarije.”

4.1. Verzoekende partij maakt op 17 november 2025 een aanvullende nota over, waarin hij een psychologisch verslag voegt.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. In de beschikking werd aangegeven dat: *“Uit de door beide partijen bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor*

statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is." Deze conclusie is gebaseerd op de objectieve landeninformatie, zoals deze wordt aangedragen door beide partijen.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en human rights monitoring bodies hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Bovendien heeft het Comité voor de rechten van het kind (CRC) op 6 oktober 2021 uitspraak gedaan in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel verzoekers in Bulgarije subsidiaire beschermingsstatus hadden gekregen, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC deed een aanbeveling aan Zwitserland om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "*civiele nationale database*" (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij

hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p.123).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p.89).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstands aanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Verzoekende partij brengt thans geen nieuwe objectieve landeninformatie aan, die voormelde beoordeling doorprikt en een andere conclusie dan deze in de beschikking van 21 oktober 2025 toelaat.

5.2. Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan wat eerder in de beschikking van 21 oktober 2025 concreet inzake haar individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije werd vastgesteld en beoordeeld.

5.3. Wat betreft het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch attest, wijst de Raad erop dat de inhoud hiervan grotendeels overeenstemt met de reeds neergelegde psychologische attesten, waarmee reeds rekening werd gehouden. Ook in huidig psychologisch attest wordt onvoldoende geconcretiseerd in welke mate de psychologische problematiek van verzoekende partij belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Er wordt aangegeven dat verzoekende partij steun vindt in de mogelijkheid om te kunnen werken, zodat alleszins niet blijkt dat haar psychologische toestand haar verhindert een tewerkstelling te zoeken. In het psychologisch attest wordt verder ook aangegeven dat een verplaatsing naar Bulgarije niet gewenst is, gelet op de ernst van de traumatische ervaringen daar. Wat dit betreft, wordt in het attest aangegeven dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij acht maanden "gevangen" zat in een detentiecentrum, dat uiterst onveilig was en waar zij leefde in een extreme psychische nood, in de context van ontmenselijking. Deze vermeldingen in het psychologisch attest komen evenwel niet volledig overeen met de verklaringen van verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo heeft verzoekende partij aanvankelijk geen melding gemaakt van een onveilige situatie in het opvangcentrum of dat zij het gevoel had aldaar gevangen en ontmenselijkt te zijn geweest. Verzoekende partij verklaarde dat er een sociaal assistent aanwezig was, die hen informeerden. Verder gaf verzoekende partij aan dat zij, na het ontvangen van haar positief antwoord, nog een tijdje kreeg alvorens zij moest vertrekken uit het centrum en dat zij vervolgens zelf heeft gevraagd of zij hier nog langer mocht blijven (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 11). De eigen vraag van

verzoekende partij om haar verblijf in het centrum te mogen verlengen, staat in contrast met haar verklaringen dat ze “gevangen zat”. Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde zij weliswaar dat er veel problemen waren in het kamp, maar zij concretiseerde dit niet verder en maakte ook geen gewag van persoonlijke incidenten (m.u.v. de bedreigingen, zie *infra*). Alleszins wijst de Raad erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije toegang hebben tot medische zorgen onder dezelfde omstandigheden als onderdanen van Bulgarije toegang hebben tot deze zorg. Zij dienen, zoals Bulgaarse onderdanen, maandelijks een premie te betalen voor het hebben van een ziekteverzekering (AIDA Country Report Bulgaria, update 2024, p. 124-125). Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij geen toegang zou kunnen verkrijgen tot medische zorgen in Bulgarije.

5.4. Verzoekende partij benadrukt de bedreigingen in Bulgarije, doch dienaangaande werd in de beschikking reeds aangegeven dat het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij is om de rechten en voordelen verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid, die haar deze bescherming heeft gegeven. Verzoekende partij heeft zelf slechts beperkte stappen genomen om bescherming bij de Bulgaarse overheid te bekomen. Ze heeft enkel een beroep gedaan op de sociaal assistent van het opvangcentrum (NPO, p.15). Ze heeft geen beroep gedaan op de politie om bescherming te bekomen (NPO, p.15-16). Door erop te wijzen dat de YPJ niet zomaar een organisatie is, brengt verzoekende partij thans geen elementen aan die deze beoordeling doorprikkelen of hier een nieuw licht op werpen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster verklaarde dat zij na de telefonische bedreiging en de bedreiging in het opvangcentrum – waarbij de laatste bedreiging afhankelijk van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel het CGVS van ongeveer zes maanden na haar aankomst in Bulgarije dateerde – geen problemen meer heeft gekend (zie NPO, p. 16).

5.5. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het aangeven dat de bestreden beslissing en de beschikking voeling missen; het herhalen van haar kwetsbaar profiel, alleenstaande vrouwelijke Syrische vluchteling (waarbij de Raad benadrukt dat verzoekster niet de vluchtelingenstatus, doch wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije); het benadrukken van haar ervaringen in Bulgarije en het benadrukken dat het alle verbeelding tart dat men besluit dat zij niet voldoende moeite heeft gedaan om in Bulgarije te blijven en er een leven uit te bouwen. Met deze elementen werd reeds gedegen rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad van 21 oktober 2025, die hierboven nogmaals werd weergegeven. Door louter te volharden in de elementen die haar zaak kenmerken, brengt zij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking.

5.6. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 oktober 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES